

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci **žalobkyně: N.T.P.**, nar. ..., st. příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem v ČR ..., zastoupené *Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2017 č. j. MV-56054-6/SO-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 6. 2017 č. j. MV-56054-6/SO-2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-22017-15/DP-2016 ze dne 11. 1. 2017 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle ust. § 46 odst. 5 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve věcech pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

II. Žaloba

Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaná v řízení nesprávným a nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná se vůbec nezabývala námitkami žalobkyně týkající se přepjatého formalismu. Žalovaná tak postupovala v přímém rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, potažmo § 68 odst. 3 správního řádu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud, který ve svých rozhodnutích netoleruje orgánům veřejné moci, a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmě nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mimo jiné, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznámá pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Žalovaná se individuálním rozměrem případu vůbec nezabývala a námitku přepjatého formalismu naprosto ignorovala.

Žalobkyně dále namítala, že se žalovaná nedostatečným způsobem zabývala námitkou, že správní orgán poté, co žalobkyně k podkladům sdělila, že má za to, že žádost je kompletní, správní orgán I. stupně bez dalšího přešel k meritornímu zamítnutí žádosti. Žalobkyně se domnívala, že poučení správního orgánu I. stupně nebylo dostatečné. Správní orgány naprosto ignorovaly skutečnost, že pobytová řízení jsou velmi složitá a pro mladistvou cizinku bez dostatečné znalosti českého jazyka a práva pak o to složitější. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalované, že výzva správního orgánu byla dostatečná a že případně žalobkyně mohla dohledávat informace na webu správního orgánu prvního stupně. Není pak možné připustit, aby správní orgány nahrazovaly svou poučovací povinnost odkazem na webové stránky orgánu. K tomu žalobkyně uvedla, že i výzvy správního orgánu jsou poměrně obecné, jelikož obsahují obsáhlé obecné podmínky k jednotlivým variantám a případům a na několika řádcích jsou tyto objemné obecné informace vztaženy na případ žadatele.

Žalobkyně rovněž namítala, že je nutné trvat na tom, že i když je nutné vzít v potaz individuální okolnosti případu, mají správní orgány též povinnost postupovat tak, aby ve skutkově obdobných případech nedocházelo k bezdůvodným rozdílným. Žalobkyně trvala na tom, že rozhodnutí žalované, na které ve svém odvolání žalobkyně odkazovala (rozhodnutí č.j. MV-97861-4/SO/sen-2014 ze dne 16. 4. 2015), lze vztáhnout na její případ. V rámci zachování legitimacy očekávání, měl správní orgán I. stupně (a následně žalovaná) ve věci

žalobkyně postupovat dle výše citovaného rozhodnutí. Žalobkyně vždy reagovala řádně a včas na výzvy správního orgánu a doložila veškeré dokumenty, k jejichž doložení byla vyzvána, a to dle svého nejlepšího vědomí. Správní orgán ji v jejich řádném vyřízení utvrzoval, když i přes výše uvedené sdělení žalobkyně výzvu k odstranění vady, na základě které pak zamítl její žádost, nezaslal, a proto z pochopitelných důvodů očekávala, že její žádost je bezvadná. Správní orgán tudíž nepostupoval v souladu s požadavkem, aby řešení odpovídalo okolnostem daného případu, v čemž lze spatřovat porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalobkyně namítala porušení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu, které spatřovala v naprostém ignorování námitek žalobkyně proti nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovanou. Žalovaná se omezila na konstatování, že v případě zamítnutí dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není povinna přiměřenost zkoumat. S tímto žalobkyně zásadně nesouhlasí, neboť dle dikce § 174a zákona o pobytu cizinců má zkoumat přiměřenost rozhodnutí dle tohoto zákona, čímž napadané rozhodnutí bezpochyby je.

Žalobkyně závěrem navrhla, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalobkyně rovněž navrhla, aby soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k žalobním námitkám vyjádřila následovně. K námitce přepjatého formalismu žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž dle žalované postup správního orgánu I. stupně zcela jednoznačně prokazuje, že se nejednalo o „přepjatý formalismus“. Žalovaná má dále za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabývala poměrně podrobně všemi námitkami žalobkyně, popsala skutkový stav věci, postup správního orgánu I. stupně, dostatečnost výzvy k odstranění vad žádosti učiněné směrem k žalobkyni, jakož i přístupu žalobkyně k vytýkaným skutečnostem. Každé správní řízení musí být posuzováno individuálně a jednotlivá kritéria v různých případech mohou mít s ohledem na skutkové okolnosti různý vliv. S každou podanou žádostí je třeba vyhodnocovat individuální okolnosti daného případu.

Ohledně námitky týkající se obecnosti výzev žalovaná uvedla, že výzva učiněná směrem k žalobkyni byla srozumitelná a podrobná, a že i správní orgán I. stupně dostatečně vadu podané žádosti žalobkyni ozřejmil. Dle žalované nebylo nezbytné žalobkyni opětovně vyzývat, neboť správní orgán I. stupně specifikoval vadu předložených dokladů dostatečně již ve výzvě ze dne č. j. OAM-22017-8/DP-2016 ze dne 16. 9. 2016. Pokud si ani přes podrobnou výzvu správního orgánu I. stupně žalobkyně nebyla vědoma rozdílu v jí předkládaných dokumentech, mohla využít právní pomoci. V této souvislosti žalovaná rovněž konstatovala, že zákonné podmínky týkající se pobytových oprávnění jsou obecně stanoveny zákonem č. 326/1999 Sb., přičemž subsidiárním právním předpisem týkajícím se správního řízení je zákon č. 500/2004 Sb., tedy právní předpis, s nímž má žalobkyně, resp. každý adresát uvedené právní normy, možnost se seznámit, popř. požádat o právní pomoc osoby, které jsou jinými právními předpisy k poskytování právní pomoci určeny a měly by tak být schopny

poskytnout kvalifikovanou právní pomoc, aniž by svojí neznalostí přenášela na správní orgán povinnosti, které mu zákon neukládá.

K namítanému neposouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná uvedla, že jelikož správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neudělil požadované pobytové oprávnění z důvodu podle § 46 odst. 5 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., přičemž § 56 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., na rozdíl od § 56 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., nestanoví restriktivní podmínku proporcionality negativního rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu cizince, správní orgán I. stupně tedy nebyl povinen otázku přiměřenosti zkoumat. Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. na které žalobkyně v odvolání odkazuje, se uplatní pouze v případě, kdy je posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona, což v daném případě nepřicházelo v úvahu. Správní orgán I. stupně tudíž postupoval v souladu se zákonem, neboť neměl povinnost zkoumat dopad napadeného rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastnice řízení.

Závěrem žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Projednání žaloby před soudem

Projednání žaloby před krajským soudem proběhlo v nepřítomnosti žalované, která svou nepřítomnost předem písemně omluvila. V průběhu jednání před krajským soudem zástupce žalobkyně plně setrval na podané žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, a hmotněprávní ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, jejichž porušení se žalobkyně dovolávala.

Žalobu shledal soud nedůvodnou.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující právně významné skutečnosti. Žalobkyně pobývala s platností do 14. 9. 2016 na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia podle směrnice 2004/114/ES. Dne 1. 8. 2016 podala u správního orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia podle ust. § 42d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Součástí spisu je potvrzení vystavené dne 17. 6. 2016 Střední odbornou školou a středním odborným učilištěm Nejdek, ve kterém je uvedeno, že žalobkyně má podanou přihlášku a

bude přijata ke studiu na škole od 1. 9. 2016 do 1. ročníku 4letého maturitního oboru veřejnosprávní činnost. Součástí spisu je dále zápisový lístek ke vzdělání na střední škole vystavený Krajským úřadem Karlovarského kraje, odborem školství, dne 22. 6. 2016. Žalobkyně rovněž správnímu orgánu předložila potvrzení o zůstatku finančních prostředků na účtu, doklad o zajištění ubytování a doklad o zdravotním pojištění cizinců. Dne 31. 8. 2016 předložila žalobkyně správnímu orgánu rozhodnutí Střední odborné školy a středního odborného učiliště Nejdek, ze kterého vyplývá, že žalobkyně byla přijata ke studiu na této škole od 1. 9. 2016 do 1. ročníku. Následně byla žalobkyně dne 16. 9. 2016 vyzvána k odstranění vad žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť tato žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti uvedené v ust. § 42d odst. 2 ve spojení s ust. § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e) ve spojení s ust. § 13 zákona o pobytu cizinců, popř. některé náležitosti trpěly vadami. Správní orgán žalobkyni vyzval, aby doložila doklad ve smyslu ust. § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců potvrzující účel pobytu na území. Žalobkyně následně předložila dne 27. 9. 2016 správnímu orgánu potvrzení Střední odborné školy a středního odborného učiliště v Nejdku, že je na této škole od 1. 9. 2016 žákyní 1. ročníku. Dne 3. 11. 2016 byla žalobkyně vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tato výzva jí byla doručena dne 10. 11. 2016. Ve spisu je dále protokol o seznámení žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 14. 11. 2016, ve kterém žalobkyně uvedla, že na základě výzvy správního orgánu doložila doklad potvrzující účel pobytu na území dne 24. 9. 2016, čímž výzvu splnila a nyní má za to, že je vše v pořádku.

Dne 11. 1. 2017 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutí č. j. OAM-22017-15/DP-2016, kterým byla žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta a povolení nebylo podle ust. § 46 odst. 5 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vydáno, neboť se i přes vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že doklad o studiu vydaný Střední odbornou školou a středním odborným učilištěm v Nejdku dne 27. 9. 2016 potvrzuje, že účelem pobytu žalobkyně je vzdělání na střední škole, a to nikoli v rámci výměnného programu, čímž nesplňuje podmínky § 42d ve spojení s § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a zároveň nesplňuje podmínky směrnice 2004/114/ES.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla námitky, které později uplatnila i v žalobě. Odvolání žalobkyně bylo rozhodnutím žalované ze dne 6. 6. 2017 č. j. MV-56054-6/SO-2017 zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalovaná v rozhodnutí shrnula dosavadní průběh řízení, vypořádala se s jednotlivými námitkami žalobkyně a uvedla, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Soud při rozhodování věci vycházel z těchto zákonných ustanovení:

Podle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky platí: „*Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu.*“

Podle ust. § 42d odst. 2 písm. a) citovaného zákona je cizinec podle odst. 1 povinen předložit náležitosti uvedené v § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e). Podle ust. § 31 odst. 1 písm. b) je pak tímto dokladem doklad potvrzující účel pobytu na území.

Podle ust. § 64 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se pro účely vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia rozumí studiem: „*střední vzdělávání a vyšší odborné vzdělávání v oborech vzdělání ve střední škole, konzervatoři nebo vyšší odborné škole, zapsané do rejstříku škol a školských zařízení, a studium v akreditovaných studijních programech na vysoké škole.*“

Podle odst. 2 ust. § 64 citovaného zákona se „*pro účely vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) vzděláváním ve střední škole nebo v konzervatoři rozumí pouze vzdělávání v rámci výměnného programu uskutečňovaného v tuzemské hostitelské organizaci a odbornou praxí pouze odborná praxe bezplatná.*“

Podle ust. § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, platí: „Pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně § 37, § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g) a h), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.“

Dle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*“

Jednotlivé námitky žalobce posoudil soud následujícím způsobem. Žalobkyně namítala, že jí ze strany správního orgánu I. stupně nebylo poskytnuto dostatečné poučení ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ohledně trvajících nedostatků předloženého potvrzení o studiu. S touto námitkou krajský soud nesouhlasí. V dané věci žalobkyně žádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky, a to na základě stávajícího víza uděleného za účelem studia dle směrnice Rady 2004/114/ES ze 13. 12. 2004 o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby (dále též „směrnice 2004/114/ES“). Jednou z náležitostí žádosti o udělení pobytu za účelem studia je doklad potvrzující účel pobytu na území. Žalobkyně jako doklad potvrzující účel pobytu na území předložila správnímu orgánu potvrzení vystavené dne 17. 6. 2016 Střední odbornou školou a středním odborným učilištěm Nejdek o tom, že bude přijata do 1. ročníku maturitního studia, oboru veřejná správa, dále předložila dne 31. 8. 2016 rozhodnutí Střední odborné školy a středního odborného učiliště Nejdek, ze kterého vyplývá, že žalobkyně byla přijata ke studiu na této střední škole od 1. 9. 2016 do 1. ročníku na obor vzdělání veřejnosprávní činnost. Správní orgán I. stupně správně vyhodnotil, že předložené doklady nejsou těmi, které jsou způsobilé doložit účel pobytu ve smyslu ust. § 42d odst. 2 ve spojení s ust. § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a rovněž nesplňovaly podmínky směrnice 2004/114/ES, neboť dokládají jiný typ studia, než je vyžadován v případě žalobkyně. V následné výzvě k odstranění vad správní orgán I. stupně uvedl, v čem spatřuje

vadu žalobkyní předloženého potvrzení o studiu, resp. potvrzení, že byla přijata ke studiu na zmiňované střední škole. Tuto vadu spatřoval správní orgán v tom, že předložené doklady nesplňovaly podmínku § 64 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že pro účely vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) se vzděláváním ve střední škole nebo konzervatoři rozumí pouze vzdělávání v rámci výměnného programu uskutečňovaného v tuzemské hostitelské organizaci. Ve výzvě bylo dále uvedeno, že žalobkyně pobývala na území dlouhodobého víza za účelem studia (přípravný kurz českého jazyka a odborných předmětů pro další studium akreditovaného programu některé z fakult Českého zemědělské univerzity v Praze, organizovaný Institutem vzdělávání a poradenstvím České zemědělské univerzity v Praze) a jednalo se o tzv. studium, které *splňovalo podmínky směrnice č. 2004/114/ES* (tj. podmínky § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců), tudíž v rámci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, navazujícímu na dlouhodobé vízum, je nutné pokračovat ve stejném účelu pobytu, tedy ve studiu, které bude ve smyslu ust. § 42d splňovat podmínky § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž předložené doklady účel pobytu dle směrnice 2004/114/ES nepotvrzují. Žalobkyně následně na základě uvedené výzvy doložila dne správnímu orgánu potvrzení o studiu, ze kterého stejně jako v předchozích případech vyplývá, že žalobkyně je studentkou 1. ročníku denního čtyřletého studijního oboru veřejnosprávní činnost na Střední odborné škole a středním odborném učilišti Nejdek. Podle ust. § 4 odst. 2 správního řádu platí, že: *„správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.* Poučovací povinnost zakotvená v § 4 odst. 2 správního řádu znamená povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o jeho procesních právech a povinnostech. V této souvislosti je pak možné odkázat na rozsudek ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 – 214, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[p]oučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. (...) Účastníkům řízení se může dostat návodu, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva.“* (obdobně též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010 č. j. 5 As 1/2010-76). V daném případě je nutné konstatovat, že výzva učiněná žalobkyní k doložení dokladu potvrzujícího účel pobytu (tj. požadovaného potvrzení o studiu) byla srozumitelná, jasná a velice podrobná. Z předmětné výzvy bylo naprosto srozumitelné, jaké nedostatky žádosti správní orgán shledal, z jakých důvodů předložené podklady nejsou dostačující, jak mají být vady žádosti odstraněny a rovněž byla poučena o následcích, pokud vady žádosti neodstraní. Soud tak souhlasí s názorem správních orgánů, že v případě žalobkyně nedošlo k porušení ust. § 4 odst. 2 správního řádu, neboť žalobkyně byla o svých právech a povinnostech náležitým způsobem poučena. Pokud si žalobkyně nebyla obsahem výzvy z důvodu nedostatečné jazykové bariéry jistá, mohla se obrátit s žádostí o právní pomoc na osobu, která jí je schopna poskytnout kvalifikovanou právní pomoc. V žádném případě tudíž nelze pochybení žalobkyně v tom smyslu, že nedoložila zákonem požadované podklady, přenášet na správní orgán pochybení v tom smyslu, že nedostatečným způsobem žalobkyni poučily. Poučovací povinnost správních orgánů nemá nahrazovat právní služby poskytované jinými profesionály v oblasti práva, nýbrž má všem účastníkům řízení před správními orgány zajistit stejné postavení při uplatňování práv a povinností procesní povahy. V daném případě byly zákonem stanovené požadavky na poučení účastníků řízení splněny.

Rovněž je namístě konstatovat, že není důvodná ani námitka žalobkyně, že se žalovaná s odvolací námitkou nedostatečného poučení v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádala. Touto námitkou se totiž žalovaná zabývala na str. 5-7 napadeného rozhodnutí, kde podrobným způsobem rozvedla, proč námitka žalobkyně nemůže být důvodná a námitku žalobkyně vyvrátila.

Na základě výše uvedeného lze rovněž jako nedůvodnou odmítnout i námitku žalobkyně ohledně postupu správních orgánů, které měly postupovat přepjatě formalisticky. V daném případě nemohl správní orgán, pakliže zjistil, že předložené doklady o studiu nedokládají účel pobytu tj. studia ve smyslu ust. § 42d odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 64 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, jinak, než že žádost žalobkyně zamítl. Je nutné podotknout, že je třeba rozlišovat účel pobytu, o který se žádá. Cizinec může žádat o účel pobytu – studium dle směrnice 2004/114/ES nebo o účel pobytu – studium – jiné než směrnice 2004/114/ES. Žalobkyně měla v návaznosti na směrnici 2004/114/ES v úmyslu studovat Střední odbornou školu a střední odborné učiliště v Nejdku v oboru veřejnosprávní činnost. Tento typ studia spadá pod ust. § 64 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Na případ žalobkyně se však použije též ust. § 64 odst. 2 citovaného zákona, dle kterého se pro účely vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) **vzděláváním ve střední škole** nebo v konzervatoři **rozumí pouze vzdělávání v rámci výměnného programu** uskutečňovaného v tuzemské hostitelské organizaci a odbornou praxí pouze odborná praxe bezplatná. Jen tento způsob studia lze totiž v daném případě podřadit pod studium dle směrnice 2004/114/ES. Žalobkyně tak proto, aby splnila požadované podmínky, byla v daném případě povinna doložit takové potvrzení o studiu, ze kterého bude patrné, že studuje na střední škole nebo konzervatoři v rámci výměnného programu uskutečňovaného v tuzemské hostitelské organizaci. Zákon o pobytu cizinců v ust. § 56 odst. 1 písm. a) výslovně stanoví, že pokud *cizinec* nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se *i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit*, správní orgán dlouhodobé vízum resp. dlouhodobý pobyt za účelem studia neudělí. Citované ustanovení je kogentní a správní orgán nemá jinou možnost, než povolení k pobytu neudělit, pokud není možné z podkladů, které žadatel správnímu orgánu doloží, tvrzené skutečnosti (tj. zde účel pobytu) ověřit. Není pochybením žalované, že se k odvolací námitce přepjatého formalismu výslovně nevyjádřila. Nedůvodnost této odvolací námitky vyplývá z odůvodnění zbytku napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaná mimo jiné popisuje povinnosti žalobkyně v daném typu řízení a dále a rovněž vyvracuje námitku nedostatečného poučení. Skutečnost, že se žalovaná nezabývala odvolací námitkou výslovně pak nemůže způsobovat nezákonnost rozhodnutí, neboť z jeho obsahu je patrné, že správní orgán nemohl ani s přihlédnutím k poměrům žalobkyně postupovat jinak.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že správní orgán měl v řízení aplikovat závěry učiněné v rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015 č. j. MV-97861-4/SO/sen-2014. Každé správní řízení by mělo být posuzováno individuálně, vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, přičemž jednotlivá skutečnosti mohou mít v každém jednotlivém případě jiný vliv na daný případ. K uvedenému soud dodává, že správní orgány v rámci řízení o žádosti žalobkyně nepochybily, správně aplikovaly příslušná ustanovení zákona, při jejich aplikaci postupovaly v souladu se zákonem. Rozhodnutí žalované ze dne

16. 4. 2015 č. j. MV-97861-4/SO/sen-2014, na které žalobkyně odkazuje, není součástí správního spisu, a proto soud nemůže posoudit, zda šlo na daný případ aplikovat či nikoli. Tato skutečnost však nebrání tomu, aby soud byl schopen posoudit, zda správní orgán postupoval v souladu se zákonem nebo v rozporu s ním. Jak bylo uvedeno výše, správní orgány v případě žalobkyně žádným způsobem nepochybily a jejich postup byl ve vztahu ke specifikům případu naprosto v souladu s právními předpisy.

Žalobkyně dále namítala, že se správní orgány nezabývaly přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, přestože jim tato povinnost vyplývá z mezinárodních právních předpisů. Ve věci žalobkyně bylo aplikováno ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V případě rozhodování o neudělení povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tento zákon výslovně nepředpokládá, že by měla být posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Zákonodárce povinnost posuzovat tuto rovinu věci do ust. § 56 odst. 1 citovaného zákona nezakotvil. Oproti tomu ve vztahu k rozhodování o neudělení oprávnění k pobytu dle § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ji zákonodárce zakotvil a v případě postupu správního orgánu dle tohoto ustanovení je posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života vyžadováno. Ve věci žalobkyně, jak již bylo uvedeno výše, však bylo aplikováno ust. § 56 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, a proto správní orgány neměly povinnost přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobkyně zkoumat. Povinnost posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců nelze vyvozovat ani na základě mezinárodních právních norem, konkrétně z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“), jak tvrdí žalobkyně, dle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Danou problematikou se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017 č. j. 9 Azs 288/2016-30. V citovaném rozhodnutí uvedl: *„Před nepřijatelně tvrdými dopady dané ustanovení cizince chrání prostřednictvím toho, že nepřetržitá nepřítomnost cizince na území členských států Evropské unie delší než 12 měsíců není důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tehdy, je-li nepřítomnost odůvodněna závažnými důvody. Správní orgán je tak v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států Evropské unie, a v případě sdělení těchto důvodů prověřit, zda nespádají pod neurčitý právní pojem „závažné důvody“, jehož obsah zákon přibližuje demonstrativním výčtem. ... Zákonodárce prostřednictvím § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nastavil podmínky pro povolení k trvalému pobytu tak, že k zachování platnosti daného povolení je nutno jej ve stanoveném rozsahu využívat. Jde o legitimní požadavek, k němuž mohl zákonodárce sáhnout. S ohledem na délku 12 měsíců nepřetržité nepřítomnosti, značně široké území v podobě území členských států Evropské unie, vůči němuž je nepřítomnost posuzována, a korektivu v podobě závažných důvodů pro nepřítomnost na tomto území lze konstatovat, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona. Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani*

z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Na základě § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je možno platnost povolení k trvalému pobytu zrušit jen v případě faktického nevyužívání takového povolení nepřetržitě po dobu 12 měsíců, a to v situaci, kdy návratu na území členských států Evropské unie cizinci nebrání závažné důvody. Jde tak o postup samotného cizince, který se rozhodl, že se po dobu přesahující 12 měsíců dobrovolně zřekne osobního kontaktu s osobami na tomto území. Jak již bylo uvedeno v bodě 0 shora, samotný § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců má v sobě nastaveny takové podmínky pro svou aplikaci, které brání nepřijatelně tvrdým dopadům na cizince; jde o podmínky, které současně garantují dodržení čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Nejvyšší správní soud může shrnout, že správní orgány nemají při rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinnost prověřit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí na základě § 174a daného zákona. Ani čl. 8 odst. 1 Úmluvy nevyžaduje posuzování podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nad rámec kritérií zmíněných v daném zákonném ustanovení. Správní orgán má však povinnost zkoumat všechny podmínky zmíněné v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. i existenci či neexistenci závažných důvodů k nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie, k čemuž musí poskytnout možnost cizinci uvést tvrzení.“ S citovaným názorem Nejvyššího správního soudu se krajský soud plně ztotožňuje, přičemž shora uvedené závěry lze aplikovat rovněž na nyní posuzovanou věc. Vzhledem ke skutečnosti, že ze zákona o pobytu cizinců ani z jiného právního předpisu nevyplývá povinnost při postupu dle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v rozsahu stanoveném v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, není ani tato žalobní námitka shledána důvodnou.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný správní orgán však náklady řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 9. května 2018

Za správnost: K.

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu